

ODĖS

[Pirmoji lyrikos knyga]

I, 19. *Ilgisi dangiškos tėvynės*

Keri tėviškė nuostabi:

 Keri ryškios žvaigždžių liepsnos skliaute dangaus,

Nuolat budinčiam, keris vis

 Ir mėnulio šviesa, ir neramiai žibą

Aukso rūmuose fakelai.

 O, šokėjai nakties, o, ratelius grakščius

Lydintys amžini deglai!

 O, tėvynės gražus veide, ir jūs, mieli

Skliautų degančių vis sargai!

 Ak, kodėl į mane, svetį žvaigždžių šviesos,

Žvelgiat iš tolumų, deja?

 Per ilgam iš dangaus ištremtą, ak, kodėl?

Klokit pilką velėną man

 Ir lelijom baltom klokite kapą čia, –

Kūdikėlio šviesaus namus.

 Pančiai krinta mirties, ir pelenuos savuos

Tolstu nuo pelenų savų.

 Meskit išnarą to kūno bejausmio ir

Visa, ko nebereikia man:

 Į aukštybių erdves kylu, koksai likau.

Iš lotynų kalbos vertė Ona Daukšienė

[Antroji lyrikos knyga]

II, 2. PUBLIUI MEMIUI

Trumpą žmogaus gyvenimą reikia pratęsti gerais darbais

Sniegas, kurs antai laukuose boluoja,

Saulė kai pakils virš kalnų aukštųjų,

Vėl ištirps, o tau, kai ateis senatvės

 Laikas ledinis,

Galvą nubarstys sidabrinis šerkšnas,

Ir nebeišnyks ši danga jau niekad.

Vasaros, rudens ir pavasarinės

 Pralekia dienos.

Tau tiktai išliks amžinai tas šaltis
Ir plaukai žili. Nepadės balzamas,
Nepaslėps šarmos nė gėlių vainikai.
Galvą apjuosę.

Ką tik vienąsyk mums jaunystė davė,
Tą išplėš atgal nelaba senatvė.
Publijau, gali du kartus pratęsti
Nuopelnais amžių.

Tas, kurio mirties gailestavo žmonės,
Dar ilgai gyvens. Tepaliks kiekvienas
Šlovę po savęs. Visa kita metai
Nuneša godūs.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

II, 5. *Atsisako žemiškos būties*

Apleidžiu būtį žemišką. Neškite
Mane sparnuotą, vėjai ir debesys!
Kokie žemi kalnai nutolę!
Aukštas dangus man po kojom kloja

Tautas, valstybes. Štai spinduliuojančios
Šventyklos, štai ir rūmai karalių jau
Nutolo ir žemai palikę
Miestai mažyčiais taškeliais virto.

Gentis klajokles, kur bekeliautų jos,
Regiu. Kaip baisiai nepastovi lemtis!
Kaip viskas keičiasi bematant –
Čia atsiranda, čia vėl pražūva!

Čionai į dangų stiebias pradėtas tik
Statyti miestas, šičia senoviniai
Namai ir bokštai griūva, ten gi
Pilį sugriuvusią plėnys dengia.

Rami padangė šičia, bet veržiasi
Karingos tautos mūšinė; gyvena ten
Taikoj, tačiau laukus niokoja
Potvyniai, ligos negailestingos.

Čia, rodos, žemės nebematyti – vien
Tik spindi ginklai. Stovi rikiuotės dar,
Lemtis nesudavė dar smūgio,
Įniršis delsia ir nesiryžta

Į mūšį pulti. Štai jau regiu kitur,
Kaip Marsas priešus suvedė, jų gretas
Sumaišė ką tik ir pasėjo
Mirtį, ir kūnai karių plačiausius

Laukus nuklojo. Iš Mareotos štai
Ramiai sau prekės plaukia per vandenį;
Daugybėj priplaukų ir uostų –
Pilna žmonių, dirbinių gausybė.

Ne vieną dingstį Marsas suranda ir
Visokių ginklų. Štai svetimautojos
Meilus šypsnyš jžiebia karą,
Ir dėl Helenos šalis liepsnoja.

Anas dėl žodžių kaunas, tasai – dėl šuns
Beverčio grobio. Gimdo blogybės mat
Blogybes, šios – piktadarybėms
Įkvepia: blogis nelygu blogiui.

Antai vagoja vandenį rytuose
Gausus laivynas. Jūros platybėmis
Nusirita pabūklų gausmas,
Žybčioja liepnos. Sukrūpsi uolos,

Sukeltos bangos ritasi į šalis
Ir krantą plaka. Liaukitės, barbarai,
Neskubinkit mirties nei durklu,
Nei ugnimi nei laivus daužykite!

Nejau bekrastė žemė mažai progų
Suteikia mirčiai? Štai (net žiūrėt graudu!)
Išklibinta maištų valstybė
Yra, silpnėja, galop sugriūva,

O josios žmonės krisdamos nuolaužos
Palaidoja, ir lieka griuvėsiai vien.
Ant jų gal užrašys keleivis:
„Išsis valstybė čionai, piliečiai

Ir jų valdovas.“ Kam gi minėti dar,
Kaip plačios upės kartais patvinsta ir
Miestus užlieja, kaip šventykloj
Ima vanduo netikėtai šniokšti;

Ir štai valdovų rūmai ir lūšnos tarp
Bangų pranyksta. Dar toluoj regiu
Prekes, po jūrą išblaškytas,
Turtas visoks ant bangų dar supas

Pasaulis uoliai triūsia naikindamas
Tai tą, tai kitką. Kruviną reginį
Su mūšiais, su vaidais, griuvėsiais
Libitina mums kas dieną rodo,

Kol tik užtraukia vakaras uždangą,
Žvaigždėm nusėtą. Ko gi dar laikiu aš,
Dangaus skrajūnas, ko lig šiolei
Žemišką būtį stebiu, jei metas

Keliaut į saulės nutviekstus rūmus man?
Sparnuotą dainių neškite, debesys,
Tenai, kur saulės ir mėnulio
Kelias nutįsta per žydrą dangų.

Ar man tik rodos? Ar iš tiesų mane
Apglėbę neša vėjai? Ne jau tikrai
Vėl tolsta miestai ir didžiulės
Šalys visai iš akių išnyksta,

Ir vis mažėja žemė; jos rutulį –
Taškelį menką – darosi vis sunkiau
Man įžiūrėti? Štai ta Dievo
Jūra bekraštė! Antai sala, ta,

Kurioj neranda prieplaukos sau mirtis!
O marios, jokio kranto neturinčios,
Sarbievijų priimkit noriai
Į vandenu amžinųjų glėbį!

Iš lotynų kalbos vertė Rita Katinaitė

II, 6. *Katonas politikas*

O, jei imtų mažėt turtai naudojami,
Jų norėčiau turėt aš daug daugiau. Deja!
Aukso geismas net sau užgina imti tai,
Iš kitų ką pasigrobė.

Aš kitokius lobius vertinu: juos dvasia
Teikia ir išmintis žarsto lengva ranka,
Jie, be to, nuolatos sugeba augt, didėt,
Nebijodami pasibaigt.

Tas valdovas, kuris liks visada ramus,
Ar jam duos, ar atims Dievo teisi ranka,
Jis didesnis netaps, turtų jei jam pridės,
Jei atims, nesumažins jo.

Mėgsta juoktis lemtis iš apgaulių vilčių,
Kartais grašių smulkių liaudžiai pažerdama
Ir stebėdama, kaip pešas minia dėl jų, –
Šaipos iš pastangų tuščių.

Man vis viena, kokie lobiai gulės šalia,
Lai juos grobsto kvailiai; aš nelaikau vertu
Trokšti turtų šitų, net jeigu juos lemtis
Man tiesiog į rankas įdės.

Jei likimas atneš valdžią pelnytą man
Ir vainikais šlovės mano namus apjuos,
Aš priimčiau valdžios ženklus, jei jų draugėj
Neįžengtų pavydas tuoj.

Aš naudosisiu geriau tąja garbe, kurią
Man dorybė ilgam davė kaip užstatą.
Bet jei lieptų dievai perduot kitam skeptrus,
Su džiaugsmu atiduočiau juos.

Baigęs liaudžiai vaidint linksimą komediją,
Ar vilkėčiau toga balta ar purpuro
Rūbais. Lieptas palikt sceną, aš juos mielai
Nusivilksiu kaip svetimus.

Dar tik vakar minios stebimas ir visur
Su džiaugsmu ir mielai josios sutinkamas,
Ryt stebėsiu jau pats, būdamas žiūrovu,
Pjesę scenoj vaidinamą.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

II, 10. *Dorai ilsėdamasis, skelbia karą savo amžiaus ydoms*

Savim laimingas, nieko daugiau turėt
Netrokštu. Kitką lai pasiims lemtis,
Ir vargšai žmonės tegu turi;
Ką po pasaulį šlovė paskleidžia.

Ką lig žvaigždynų iškelia, aš visai
Žinot nenoriu. Elgias išminčiai taip:
Apie save sakytų liaupsų
Retkarčiais jie iš kitų išgirsta.

Saugus jaučiuosi vien kambary savam,
Tačiau kad kalbos, nepagrįsti šmeižtai
Nekiltų, jog po savo stogu
Ką nors gėdinga slepiu ar saugau, –

Einu aš drąsiai saulėn ir viešumon,
Tačiau Minervai priesaikos nedaviau
Lydėti ją kariniuos žygiuos:
Aš – nekenksmingas karys beginklis –

Dvasia karinga ryžtuosi tiesą gint,
Šio amžiaus ydas rauti be gailesčio:
Klastas, tingumą, bedievystę
Aš eilėmis savo rūsčiai bausiu.

Nors nepanoro skirti manęs dievai
Rūsčiu karaliū nepaslankių tautų,
Kad jas pažadinčiau iš miego, –
Lėmė dievai Poetu man tapti.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

II, 16. *Nieko nereikia kvailai bijoti nei norėti*

Mane, kalbėti daug nejpratusį,
Lotynų Mūzos privertė joms tarnaut.
Dabar garsaus Orfėjo ainį
Laurais Sarmatijos jūs papuoškite

Ir pranašingo lyros skambėjimo
Klausykit. Norams nepataikaut minios,
Per daug netrokšt ir nebijoti –
Taip šio pasaulio galingiems vyrams

Aš drąsiai skelbiu. Kai nedorus geismus
Valdyt išmoksi ir pažabosi juos, –
Įveiksi baimę ir galėsi
Perplaukt pavydo gėdingo jūras.

Smūgius likimo būna lengviau pakelt,
Kada iš anksto juos numatai sutikt.
Audras ir tykančius pavojus
Stenkis nuspėt ir atremti drąsiai.

Tada nei jūra, griūvanti iš viršaus,
Nei griausmas, dangų skaldantis, ir žaibai
Tavęs įveikt nebus pajėgūs –
Tvirtas sutiksi pasaulio žūtį.

Ir sunerimęs karo nesibijok,
Tebesant taikai. Kas ateities kančias
Jau šiandien kenčia išsigandęs –
Dvigubas vargšas, nes dar prieš mūšį

Pralaimi priešui. Bet ir per daug drąsos
Nereikia rodyt. Kartais garsiais šauksmais
Gali nelaimę prisišaukti,
Tad įžūliais nesisivaidyk žodžiais.

Pro kuklią širdį, net nepalietęs jos,
Praeis likimas, bet, jei pašauksi jį,
Jei jam prikiši, kad pabėga,
Kautis nebandęs, – žinok, sugrįš jis

Ir ligi žemės sienas sugriaus, kurias
Apėjęs buvo. Tik išminties tada
Ir valios ginklai gal išgelbės,
Strėlės pramušt nepajėgs gudrumo.

Ir kai likimas ims įžūliai grasint.
Kai garsią kilmę tavo bandys paneigt
Arba narsa ims abejoti, –
Pyktį užgniaužk ir šmeižtus gėdingus

Kerštingais žodžiais nesitikėk atremt.
Geriausias ginklas prieš įžūlias šnekas
Yra sutikti jas juokaujant
Ir kilnumu nugalėti pyktį.

Tegu kiekvienas stengias pažint save
Ir kaip teisėjas kaltint ar girt širdy.
Žmonių sprendimai man nesvarbūs
Ir nebaugina pavydo strėlės.

Supratęs šitai, baimės nejausi tu.
Tačiau mieliau mums savo aistroms vergaut,
Vaikytis svetimo, o savo
Ir nebrangint, ir vertės nepaisyt.

Šis aukso pilnas, bet neturįs savęs,
Jo laivas dūžta prie kiekvienos salos.
O tas, gyvent gerai panoręs,
Turtą sava mirtimi įgijo.

Anas, kol vyksta net į Iberiją,
Daug pamatyti trokšdamas ir pažint, –
Savęs pažinti nebemoka,
Tremtiniu ir klajokliu jis tampa.

O šis aptingęs ilsis dienų dienas
Tarsi lavonas. Niekur iš jo naudos.
Kare, taikoj, – mirties kai laukia,
Leidžia tuščiai jis gražiausią metą.

Anas į rūmus veržias, tačiau šlykščių
Savųjų ydų vengia atsikratyt
Ir, kuo sunki bausmė vergystės,
Net sužinoti nenori, vargšas.

Nors širdį gelia jam nuo baisių bėdų.
Vaidina linksmą ir netikrą juoką
Paslėpti bando savo gėlą
Ir linksmumu patiklius apgauti.

Užtemdo džiaugsmą debesys rūpesčių,
Nors plaukia minios sveikinančių svečių,
Draugai, klientai ir praeiviai
Plūsta banga po bangos į rūmus.

Nors visas miestas saugotų jo namus,
Save praradęs, tuštumą jaus visad,
Neduos ramybės kito turtai,
Santupos jaudins kitų piliečių.

Trokštąs valdyti visa, kas tik yra,
Kitų draugystės niekad nepasiges.
Jis sau priskirs tik tai, kas gera.
Aš gi džiaugiuos, kad neturtas mano

Nuo aukso geismo saugo tvirtai mane.
Daugiau pamyniau nei įsigyt bandžiau
Ir tuo esu karaliams lygus,
Tuo pasiremdamas aš valdysiu.

Visi mes galim viską paniekinti,
Tačiau turėti visko negalim nieks.
Kuris sava valdžia didžiuojas,
Nepagalvoja, matyt, kad mirti

Ir jam bus lemta. Skiriasi tik gyvi,
Numirę – lygūs. Vieną aukšta vieta,
Kitus – triumfai išgarsino,
Bet pelenais virs visi vienodai.

Tik urna (mūsų palaikus ji priglaus) –
Visų dalykų matas. Tad meskite
Šalin likimo sunkią našta,
Slegiantį aukso grasaus sunkumą.

Jei neapkrautas mirsiu, bet pats savim
Išliksiu, tuokart amžinus sau turtus
Sukroviau, nieko nepanoręs,
Ir nepabūgęs radau ramybę.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

II, 27. KLAUDIJUI RUFUI

Karalių antkapiai ir kapai atstoja mokyklą

Demokrito šmaikšti kalba
Nei Kekropo menes supantys portikai,
Nei tribūnose aidintys
Ginčai mokyti man džiaugsmo neatneša,
Nei triukšminga minia, kuri
Giria visa, ką jai dėsto Panėcijus,
Nei pamokymai švogždžiančio
Pitagoro manęs nežavi. Memfyje
Piramidės mane daugiau
Moko ar užspausta antkapio ašara
Ir kviritų kapavietės,
Išbarstytos visur po įvairius kraštus,
Ir lengvi pelenai, kuriais
Vėjas žaidžia, laužų buvusių liekanos
Ar valstybių kadais didžių
Nūn griuvėsių krūva liūdesį kelia man,
Rufai, savo gilia tyla.
Man gera mokykla – pamestas pajūry
Ir po atviru dangumi
Likęs kūnas garsaus vado Pompėjaus; jis
Sako man daug daugiau negu
Iškalbingi didžiai žodžiai Panėcijaus.
Kai mąstau apie mirtį jo,
Nesigviešiu turėt valdžią karališką
Ir netrokštu prie knygų džiūt
Per naktis, išminties siekdamas pasisemt
Ar Sokrato mintis suprast.
Ką jos reiškia, jei aš mindyt galiu kapus,
Pažymėtus garsia šlove,
Ir sutrypti vardus cezarių įžymių.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

[Trečioji lyrikos knyga]

III, 4. EGNACIJUI NOLIJUI

*Esant nepastoviam likimui,
reikia išsaugoti dvasios ramybę ir stiprumą*

Ar tave švelnus glamonės vėjelis,
Ar blaškys audra po audringą jūrą,
Lemtį, Nolijau, nugalėk ir josios
Pokštų nepaisyk.

Jeigu juoksis ji, nusigręžki kilniai,
Jeigu verks, šypsniu atsakyk maloniai,
Stenkis būt savim visada, nors siaustų
Audros aplinkui.

Pats save valdyk, taip kaip valdo miestą
Konsulas, kada grasinąs likimas
Smūgiais atkakliais nelauktai supurto
Sielos tvirtovę.

Jei tavus namus aplankys nelaimės,
Jas sutik linksmai; pasitraukus skausmui,
Tuos pačiuos namuos apsilanko laimė,
Seka ramybė.

Tuo sėkmė bloga, kad ne vieną žmogų
Silpną daro ji, o nelaimės skaudžios
Geros tuo, kad jos ištvermės suteikia,
Grūdina narsą.

Liūdesys, kuris per ilgai kamuoja,
Gęsta pamažėl. Bus lemtis lengvesnė
Nešant ją tvirtai: vis mažiau kas dieną
Jausi jos naštą.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

III, 5. PUBLIJUI MUNACIJUI

*Sielos liūdesį reikia malšinti
pokalbiais ir susitikimais su draugais*

Kam širdį sopa sužeista, tam kalbėt
Nedrausk, ir skausmas, Publijau, jam atlėgs.
Žaizdos gilios neslėpk nuo draugo,
Rūpesčių sieloj savoj nelaidok.

Medžius galingus, kirvio nebijančius,
Ugnis nuverčia, graužianti juos slapta,
Ir griūvančių galiūnų svoris
Laužo medžius mažesnius aplinkui,

Pakloja žemėn šlovę žalių miškų.
Audrų daužytą, liestą žaibų liepsnos, –
Tave tylėjimas taip graužia,
Persmelkia kiaurai gėla skausminga,

Širdin įsmigus. Bet ji praeis greičiau
Jei jai paliepsi, nors ir nenorinčiai,
Draugų ieškot, su jais kalbėtis
Ir kalbomis numalšinti pyktį.

Pradėję skūstis, liaujamės skūstis tuoj,
Dar tebeverkiant, baigiasi ašaros,
Taip širdgėla sunki atslūgsta,
Vis pas kitus skrisdama kaip paukštis.

Mažėja skausmas, jei išsakai kitiems,
Išnyksta, jeigu išdalini draugams,
Širdžių daugybėj pabuvojęs,
Vėl pas tave nenorės sugrįžti.

Tad eikš į būrį, pas bičiulius savus,
Žolėn rasoton nerūpestingai griūk
Ir, išsitiesęs ant pakriaušės,
Gaudesio Halės gimtos klausykis.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

III, 6. MARKUI SILICERNIJUI

Tikrieji turtai semiami iš dvasios dorybių

Burtais krintančiais aš netikiu niekad
Ir likimui godžios rankos neištiesiau,
Kad, nutraukęs kovas, jis su manim taikoj
Ir ramybėj ilsėtųsi.

Ką rytojus atneš, aš nebandau įspėt,
Pats sau ponas esu. Vėl nusineš lemtis
Tai, ką davė, tačiau turtų ji neatims,
Paslėptų nuo visų giliai.

Ką prarasti galiu, tai nepriklauso man.
Aš netapsiu vargšu, kol bus sveika dvasia.
Mano valdos, jei aš, Markai, gerai vedu
Savo įplaukų apskaitą,

Slypi mano viduj. Sielos erdvi dalis
Slepia turtų daugiau nei žemė Indijos,
Kur nereikia trejus (ar dar daugiau) metus
Nei laivais, nei arkliais keliaut.

Savo sielos kraštus aš aplankau kasdien –
Pats sau svečias. Tačiau ne dramblio kaulo ten
Ieškau, ne puošmenų, lobis – jinai pati,
Jei save tik įvertina.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaite

III, 16. PAČIAM SAU

Kaip ilgai tuščius troškimus vaikysiuos
Lyg šaulys, kuris vien į orą šauda?
Ko man reik, kai konsulas pats esu sau,
Pats ir senatas?

Eikite šalin, graužuliai įkyrūs,
Kviečiasi mane Helikono kalvos,
Kviečiasi giria pašvęsta ir skardžios
Olos Fokidės.

Kurgi ta ūksmė Helikono gojų?
Kidnas kur? Melsvųjų kalnų papėdėj
Tespijų uola? Ar skambieji Pindo
Gaivūs šaltiniai?

Akvilonas koks prie versmių jūsiškių
Ar sparnuotąja kvadriga Zefiras
Nulakins mane ir padės prie šalto
Kiros šaltinio?

Primenat jūs man šimtabokštę Romą,
Frigų akmenim jos namus išpuoštus,
Kapitolijaus jūs man menat kalvą
Ir Aventino.

Sąmanas švelnias čia skalauja tyliai
Vandenys tyri, čia skaidrus Klitumnas
Murma patylom, čia sraunus be galo
Teką Almonas, –

Trykšta skaidrios čia Hipokrėnės versmės.
Mūzoms pašvęsti atviri šaltiniai
Klega ir aplink gaudesys jų sklinda,
Vandeniui almant.

Teka Lyris čia ir Ufentas antras,
Trazimenas čia, iš gelmių skaidriųjų
Gintarus barstąs, Piavos bangelės
Rieda auksinės.

Ir Empūzai čia pašvęsta giraitė,
Tarp žalių krantų sruvenąs Ezaras,
Šokčioja lengvai jo bangelės greitos.
Žaidžia su vėju.

Glosto švelnūs čia šilto vėjo gūšiai,
Spindi čia dangus ir gamta vilioja,
Grožio nuostabaus kupina pakrantė
Džiugina širdį.

Skamba čia juokai nekalti ir pokštai,
Šnekos, pašaipų ir šmaikštumų pilnos.
Čia gėlių gražių krepšelius priskintus
Gracijos neša.

Šypsosi linksmiau čia septynios kalvos –
Romulo lopšys, ir malonūs vėjai
Glosto švelniai čia iškilus ir šaltus
Tiburo bokštus.

O šventos kalvos nuostabi grožybė!
Pranaše tiesos! Dainiau graikų lyros!
Febai, jei palikt panorėtum kartais
Aukštąjį Kintą, –

Čia ateik, kartu mudu leisim laiką,
Bet pirmiau atnešk (kas uždraus man?), Fuskai,
Užmirštas eiles, mano širdžiai mielas,
Garsiojo Flako.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaité

[Ketvirtoji lyrikos knyga]

IV, 15. MUNACIJUI

Viskas pasaulyje kelia nepasitenkinimą

Nėra pasauly nieko, Munacijau,
Nėra, kartoju, nieko mirtingo, kas
Nejaustų graužaties skausmingos:
Saulė senoliams skaisti atrodė,

O mums per maža jos šilumos: dėmių
Ne vieną randam. Ką tiktai amžino
Aukštajame Olimpe matom,
Mes, mirtingieji, tuojau pavydo

Šešėliais temdom. Nebepatinka mums,
Kokia pakyla saulė iš už kalnų
Arba koksai mėnulis senas
Šviečia tėvų namuose pro langą.

Kasmet paliekam savo gimtus laukus,
Padangę gimtą: vieną keliautoją
Batavų šiltos žiemos šaukia,
Kitą Italijos saulė gundo.

Bet veltui bėgam: seka visur kartu
Ir mūsų ligos, ir nebyli gėla,
Ar Vejuos karieta važiuosim,
Ar po Veneciją plauksim laivėm.

Tačiau galiausiai mums, tremtiniam, patiks
Tai, ką palikom. Grįšim vėl į namus.
Kuriam dorybė juos pastatė,
Dūmai gimtinės akių negrauš tam.

Dorybė tarpsta kaimiškam poilsi,
Save uždaro ji tarp savų ribų
Ir sostą taikų nekaltajam
Stato dažnai ant šiaudų pašiūrėj.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė

IV, 34. KVINTUI TIBERINUI

Niekad nevadink, Tiberinai mielas,
Turtuoliu, kurio vertingesnės žemės
Nei rytų kraštuos: jas drėkina upės,
Spindinčios auksu.

Nevadink ir to, ką padarė garsų
Protėvių darbai, paveldėti herbai,
Ką šlovė savu vežimu šviesiuoju
Vežė per žmones.

Kam paties savęs nepakanka – vargšas.
Veltui išdidžiai į svarstyklių lėkštę
Jis sudės savus kaimus, panorėjęs
Auksu nusverti.

Menkas jis kitiems, sau vienam didžiūnas,
Tiki, ką minia pataikūnė šneka,
Mato ne save, bet šešėlj savo,
 Juo sužavėtas.

Lobių spindinčių apgaulingą grožį,
Vardą, tuščio vien išdidumo pilną,
Stumk šalin: savim, Tiberinai, stenki
 Būti laimingas.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinitė

Motiejus Kazimieras Sarbievijus, *Lemties žaidimai*, parengė Eugenija Ulčinitė, Vilnius: Baltos lankos, 1995, p. 73, 85–87, 91–103, 111–113, 129–139, 165–167, 185–187, 189–191, 193–195, 219–223, 321–323, 383–385.